

det, naaet til sit nuværende Standpunkt. I 1877 gik den ikke videre, end at den som sagt holdt sig til den midlertidige Finantslov, saaledes som den var vedtagen af Rigsdagen mange Gange, og til de Bevillinger, der varede vorede af begge Thing. Ganske vist er jeg ikke ubekendt med, at der i den allerunderdanigste Forestilling toges et Forbehold om, at man fandt sig bespøiet til at gaa videre, naar Tid og Omstændigheder forlangte det. I 1881—1882 er det bekendt nok, at Ministeriet levede Maret rundt paa en midlertidig Finantslov, men først nu ere vi naaede til det Standpunkt, hvor vi befinde os. Paa det Statsregnskab, som her foreligger til Godkendelse, er der jo Bevillinger, der ere nægtede af begge Thing; der er Bevillinger udeladte, som ere vedtagne af begge Thing; der er Bevillinger opførte paa mange Punkter, navnlig til Forsvarsvæsenet, som ere nægtede af Folkethinget; der er ikke saa Bevillinger, der mangle, som dette Thing har foreslaaet skulde indføres, og saa fremdeles. Man er, saa vidt jeg skjønner, ikke alene kommen i Strid med det enkelte Thing, men ogsaa med Rigsdagen i det Hele, i det Mindste paa et enkelt Punkt af Statsregnskabet. Man kommer, hvad Enkelthederne angaar, under disse Omstændigheder vel noget nær i Overensstemmelse med Bevillingerne. Det vil jo ikke være underligt, at der ikke bliver Uoverensstemmelse paa enkelte Punkter, især naar vi faae Finantslovsforslaget fremlagt ikke alene i Oktober, men ogsaa i Februar det næste Aar, altsaa tæt forinden Finantsaaret var udløbet, at Administrationen da omtrent kunde se, hvad der kunde bruges, det er ikke underligt og at derfor ikke de enkelte Poster komme i nogen Uoverensstemmelse med selve de Bevillinger, Ministeriet har givet sig selv til det, det anfer for nødvendigt til Statshusboldningens Førelse, deri er der jo intet Mærkeligt, især naar man lægger Mærke til den Fremgangsmaade, Ministeriet har fulgt, den Fortolkning, Ministeriet har givet af sine egne foreløbige Love, baade den af 1ste April 1885 og den af 10de Februar 1886. Det hedder jo deri, at Bevillingerne dog ikke maa gaa videre, end at de Hovedsummer og særskilte Poster, der ere opførte paa det fremlagte Finantslovsforslag og Tillægsbevillingslovsforslag fra 1ste April 1885—31te Marts 1886 ikke maa overskrides. Man kunde jo mene, at saa maatte det dog holde sig til de egentlige Finantslovsforslag og Tillægsbevillingsforslag; men nei, det er ingenlunde Tilfældet. Der er desuden fremsat en Række Vædringsforslag til det Fi-

nantslovsforslag, som blev forelagt for Folkethinget i Begyndelsen af 1886, for det da indeværende Finantsaar, og disse Vædringsforslag have aldrig været Offentligheden bekendte. Jeg mindes endnu meget tydelig, hvorledes de bleve sendte til det daværende Finantsudvalg i Folkethinget. Disse Vædringsforslag, der angik et Beløb af 1½ Mill. Kr., gav under de forskjellige Rygter, der den Gang som saa ofte ellers verserede om, hvorvidt Rigsdagen skulde hjemsendes eller ikke, Anledning til den Antagelse, at nu skulde der da rigtig arbeides, men de vare næppe trykte, før Rigsdagen blev hjemsendt, og de bleve som sagt aldrig Offentligheden bekendte. Man ser derfor ogsaa, at det har voldet Statsrevisionen nogen Møje at finde ud af, hvorledes det kunde være, at Statsregnskabet var i Uoverensstemmelse med det fremlagte Budget. Man ser jo, hvorledes Statsrevisionen ved at sammenholde Regnskabet med Finantsforslaget og Tillægsbevillingsforslaget saae, at Regnskabet overskred disse Forslag, og saa er det, man gjør den Opdagelse, efter at have set det Foreliggende meget nøie igennem, at dette hidrører fra de Vædringsforslag, som aldrig have været Offentligheden bekendte, men som ere sendte til Finantsudvalget og ere trykte i Bureauet, ja, det ses endogsaa, at det voldte nogen Møje at finde dem, hvorfor Statsrevisionen har ladet dem alle trykke til Kundskab for Efterverdenen, for at de, der ville beskæftige sig med disse Sager, kunne vide, hvorledes denne Uoverensstemmelse mellem Finantslovsforslaget og Statsregnskabet er kommen til Stede. Det, Mindretallet anfer over, er ikke, hvad den ærede Ordfører lod skine igennem, den Feil, Udenrigsministeriet havde begaaet ved at henvise til Tillægsbevillingsloven i Stedet for Vædringsforslagene; nei, det, man anfer over, er Maaden, hvorpaa det er sket, den lidet Offentlighed, om jeg saa maa sige, den mangelsulde Oversigt i det Hele taget i den finansielle Stilling, som derved ee fremkommet, og over, at disse Vædringsforslag ere traadte ind i den finansielle Husboldning, uden at man saa at sige veed, hvorledes det er gaaet til. Det er det, Mindretallet anfer over. Mindretallet kan derfor ikke Andet end anbefale det

Rettelser.

Sp. 456, L. 2. f. o. „vil komme“, læs: „vil — efter den ærede Ministers Mening — let kunne komme“.